

NATUURCOLUMN

Kijk toch eens! Wat een kleuren, wat een geuren, wat een variatie! Tijdens elke wandeling verwonder ik me over de pracht en de diversiteit van de Spaanse mediterrane flora en fauna. Geel, paars, blauw, wit, rood of groen. Alles groeit en bloeit dat het een lieve lust is onder de Spaanse zon. En het hele jaar rond. Zelfs in de zomer. Prachtige vlinders fladderen van bloem tot bloem en bontgekleurde vogels vliegen in de helderblauwe lucht.

Voor een bijdrage aan de NCM nieuwsbrief duik ik voor informatie over de mediterrane natuur in de literatuur. In elke column zal ik een plant of dier in het zonnetje zetten. Geniet met me mee.

Turdus philomelos: Zanglijster

Dood doet leven, maar toch...

Terwijl ik bezig ben met het doen van onderzoek voor deze column, knalt er met een harde klap een vogel tegen het raam. Op het volgende moment ligt het beestje op het terras, trilt nog wat na, en valt het kopje opzij.

Vergeeten is mijn internetonderzoek over een tijdens een wandeling gevonden dode slang.

Ik hoopte nog dat het bij een duizeling zou blijven, dus liet ik de vogel even met rust. Maar het was al snel duidelijk. De klap was helaas te hard aangekomen. Ik haalde een doekje om de vogel op te rapen en veilig te kunnen bekijken.

Als eerste viel de witte onderzijde met bruinzwarte pijlpunten of V-vormige vlekken op. De veren in de oksels zijn rossig/beige gekleurd en de staart is kort en recht afgesneden. De snavel is vrij lang en puntig. De zwarte ogen zijn vrij groot met rondom een vale witte

ring. Er is geen wenkbrauwstreep. De bovenrug is bruin als bij een vrouwtjesmerel. De lichtroze gekleurde poten en de 4 lange tenen en lange nagels zijn best stevig voor zijn ongeveer 20 cm lengte. Rond de snavelaanzet zie ik fijne zwarte snorharen. De wangen zijn mooi getekend met streepjes.

Wat is hij mooi! Eigenlijk is het een unieke kans om zo gedetailleerd een vogel te kunnen bestuderen. Met al deze kenmerken kom je in de taxonomische indeling al snel uit bij de *Orde* van de zangvogels en dan bij de *Familie* Lijsters en vervolgens bij het *Geslacht* Turdus; de Echte Lijsters, en dan bij de *Soort* Zanglijster. De **Turdus philomelos**. (een merel behoort ook tot het geslacht Turdus)

In 1873 werd de Zanglijster beschreven door J.G. Keulemans in een uitgave van: *Onze Vogels in huis en tuin*. De Zanglijster werd toen nog *Turdus Musicus* (L) genoemd. Niet zonder reden want de zanglijster zingt overdag zijn hoogste lied. Het leuke aan het lezen van oude geschriften is dat je ook veel leert over cultuur en gebruiken in andere tijden.

Zo legt hij uitgebreid uit hoe je lijsters kunt vangen, thuis in kooitjes kunt houden en waarmee ze gevoerd moeten worden voor een optimaal zangresultaat. Dat citaat laat ik achterwege maar wel leuk is wat hij vertelt over de voedselvoorkeur in de herfst.

In het najaar voeden zij zich met allerlei beziën, en men weet dat de beziën van de Baccae sorbae speciaal „lijsterbessen" genoemd worden, omdat deze vogels ze zoo gaarne eten; maar ook de beziën van de vlier, frambozen, moerbeziën en druiven behooren tot hunne najaarsspijzen. (De wilde lijsterbes heet nu *Sorbus aucuparia*.)

Zanglijsters zijn opportunisten. Ze eten ook regenwormen, insecten, duizendpoten, pissebedden, fruit én slakken. En die laatste lekkernij peutert hij uit het slakkenhuisje door eerst de slak op een platte steen te leggen en dan te gaan hameren. De lijstersmidse genoemd.

Op dit moment zie ik in de campo mannen met emmers lopen op zoek naar slakken. En laat nu ook de zanglijster uit de noordelijke landen op dit moment aankomen in Spanje om hier te overwinteren én te smullen van de slakken. In februari gaat de trektocht weer richting Nederland. Daar is dan hun muzikale vogelgeluid weer te horen om de lente aan te kondigen.

Vanochtend vloog mijn onfortuinlijke zanglijster na de lange, lange reis nog zo vrolijk de nieuwe zonnige dag in. Als eerbetoon draag ik deze column aan hem op. Omdat dood doet leven, heb ik hem neergelegd op een stukje woeste grond in de campo zodat andere dieren weer verder kunnen leven in de kringloop die leven heet.

Door een stokje *tussen* de veren te klemmen is de rossige okselkleur goed te zien.

De column over de slang, is dan voor een volgende natuurcolumn.

Alle informatie is bij elkaar gezocht in diverse boeken en bronnen op internet. De foto's zijn van eigen hand.

Met zonnige natuurgroeten, *Anja*